

[Weikop.]

giver nogle retningslinjer, som alle og enhver vil kunne forstå, og som giver den mindst mulige anledning til skøn, som igen kan give anledning til endeløse forhandlinger mellem de forskellige erhvervsorganisationer, erhvervsområder og ministerier.

Om eksportkreditordningen, der omfattes af lovforslagets kapitel II, vil jeg gerne sige, at en eksportkreditordning er en god foranstaltning, når den udnyttes efter sin hensigt og ikke udvikler sig til blot og bart at blive en omplacering af lån.

Jeg er i øvrigt af den opfattelse, at den højtærede handelsminister har givet dansk erhvervsliv en stor kompliment ved at sætte eksportgarantigrænsen til 1½ milliard kroner. Det viser nemlig, at handelsministeren mener, at erhvervene fremdeles kan trække gode økonomiske resultater hjem til fordel for regeringen, og jeg håber, det vil lykkes for erhvervslivet at udvide eksporten. Men det er unægtelig et ordentlig hop til 1½ milliard i garantium, når man ser, at der pr. 31. marts 1959 var effektive garantier på 273 mill. kr. Ministeren må altså regne med en 4- eller 5-dobling af den hidtidige effektive garanti. Det vil selvfølgelig glæde enhver, hvis en sådan udvidelse af eksportgarantirammerne vil betyde en forøget eksport og ikke blot en forøget garanti for den samme eksport, som vi har i dag.

I denne forbindelse synes jeg ikke, man skal lade ude af betragtning, at udvalget til revision af eksportkreditordningen peger på, at hvis den genbelåning, bankerne kan foretage i nationalbanken af statsgaranterede eksportkreditter, udnyttes i betydeligt omfang, altså i langt større omfang, end det nu er tilfældet, kan genbelåningen virke inflationsfremmende. Jeg kan ikke tro, at den højtærede handelsminister, der ellers taler så meget om forsigtighed med vor økonomi, har overset dette problem. På den anden side har man måske lov til at sige, at ministeren ikke har vist meget mådehold på disse områder. Vi er i en højkonjunktur, og den skal vi udnytte; men jeg tror nok, jeg har lov at sige, at de allerstørste vanskeligheder opstår, hvis konjunkturerne vender. Så kan den højtærede minister sige til mig: så skal vi netop ruste os nu. Og det skal vi, men all right, hvis

vi bruger pengene nu og savner dem, når konjunkturerne vender, hvad så? I 1951 var det endog sådan, at det kunne være vanskeligt at få lån på statsgaranterede eksportkreditter. Jeg synes, den højtærede minister selv bør vise den varsomhed med pengene, som han kræver af den enkelte skatteborger.

I modsætning til hvad der er tilfældet med lovgivningen i andre lande på dette område, angives der i dette lovforslag, der dog drejer sig om 1½ milliard kr. for eksportkreditternes eller finansieringskreditternes vedkommende, hvad man vil, ikke noget som helst om, hvor store beløb der i de enkelte tilfælde skal ydes, eller hvor lang løbetiden må være. Alt dette beror på de direktiver, som handelsministeren giver, men naturligvis direktiver, som altid vil kunne ændres. Jeg forstår godt, at der må være en vis frihed, men alligevel forekommer det mig, at det ville være bedre, om der i selve loven stod visse maksimumsgrænser, for i så fald vidste alle og dette høje ting, hvor langt man i det hele taget kunne gå. Man må jo ikke glemme, at der nu kan ydes garantier i langt større omfang end tidligere, og spørgsmålet er, om man ikke i visse tilfælde er gået alt for langt. I hvert fald forekommer det mig, at der må være en tydeligere afgrænsning i selve loven. Jeg ser meget vel, at handelsministeren ganske har fulgt det nedsatte udvalgs anvisninger med hensyn til lovens affattelse, for så vidt angår eksportgarantier, og det kan naturligvis være meget rosværdigt, men alligevel tror jeg, at det både af hensyn til erhvervene og af hensyn til folkettinget er rigtigt, at man ved, hvilke bemyndigelser det er man giver ministeren, og at det vil være hensigtsmæssigt at sætte mere bestemte grænser for udlån og udlånstid.

Må jeg så til sidst sige, at den højtærede handelsminister har, som jeg har sagt det flere gange, ønsket at give sig selv en meget vidtstrakt bemyndigelse, en bemyndigelse, hvis virkninger ingen har mulighed for at overse i dag. Derfor forekommer det mig, at det også er en vis flothed, at denne lov ikke har nogen begrænset løbetid. Det ville være rimeligt, om folkettinget, når der er hengået et vist stykke tid, får mulighed for at drøfte denne lovgivning igen og se på,